

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1So/80/2015
Identifikačné číslo spisu: 3013200443
Dátum vydania rozhodnutia: 11.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3013200443.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci navrhovateľa: L. Č., bytom F. XXX, zastúpeného: Mgr. Zuzana Dohňanská, advokátka, so sídlom Bottova 1341/101, Dubnica nad Váhom, proti odporkyňi: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 15Sd/154/2013-95 zo dňa 1. júna 2015 v konaní o starobný dôchodok, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 15Sd/154/2013-95 zo dňa 1. júna 2015 mení tak, že rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.05.2013 v spojení so zmenovým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 14.08.2013 zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj krajský súd) napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozsudku podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil ako zákonné a vecne správne rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.05.2013 v spojení so zmenovým rozhodnutím zo dňa 14.08.2013, ktorým odporkyňa podľa § 65, § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sociálnom poistení) a § 21, § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sociálnom zabezpečení) zamietla žiadosť navrhovateľa zo dňa 4. januára 2013 o priznanie starobného dôchodku.

Konštatoval, že navrhovateľ v zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie získal 4 984 dní, čo je 13 rokov a 239 dní, a to v dobe od 3. júla 1983 do 31. marca 1993 u zamestnávateľa Závody ťažkého strojárstva, štátny podnik, Dubnica nad Váhom. Podľa súčasného právneho stavu nárok na starobný dôchodok vznikol navrhovateľovi dovŕšením 62 rokov veku, t.j. dňa XX. O. XXXX. Navrhovateľ

nesplnil ani podmienky vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, podľa ktorého má poistenec nárok na starobný dôchodok, ak vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. a II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek predpokladaný v písm. a) až e) vyššie uvedeného ustanovenia a za podmienok tam uvedených.

Krajský súd poukázal na zistenia odporkyne, že navrhovateľ pracoval v súkromnej spoločnosti (BE a CO, s.r.o.), ktorá však nevznikla zo štátneho podniku, ale na podklade zakladateľskej listiny súkromnej osoby, pričom dožiadanim bolo zistené, že spoločnosť zanikla a nebolo možné zistiť skutočnosti ohľadne zaradenia prác vykonávaných navrhovateľom do zvýhodnenej pracovnej kategórie. Z čestných prehlásení predložených navrhovateľom a z evidenčných listov zamestnávateľa BE a CO, s.r.o., nachádzajúcich sa v centrálnej evidencii Sociálnej poisťovne (svedkov G. T., L. Č., U. F.), bolo zistené, že títo v období rokov 1993 a 1994 boli zaradení na výkon práce do III. pracovnej skupiny. Ďalej bolo zistené, že obchodná spoločnosť si neprenajala od štátneho podniku závod vrátane prevzatia zamestnancov, neprevádzkovala tie isté pracoviská, tie isté stroje a technológie a títo pracovníci nevykonávali tú istú prácu ako v bývalom štátnom podniku. Nový zamestnávateľ nepoužíval rezortný zoznam zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie, ale zaradenie zamestnancov bolo zhodnotené v III. pracovnej kategórii.

K námietkam navrhovateľa krajský súd poznamenal, že zaradenie poistencov pre dôchodkové účely do preferovaných skupín z hľadiska posudzovania ich práce, resp. odpracovaných rokov, nemožno zmeniť len na podklade dobrej vôle súdu, lebo by nešlo o zákonom stanovený spôsob. Podstatou veci je podľa krajského súdu právne posúdenie, či zamestnanie navrhovateľa bolo vykonávané v obchodnej spoločnosti, ktorá vznikla, resp. nevznikla zo štátneho podniku, pričom bolo zistené, že následne bola založená súkromná spoločnosť neprevzala od predtým existujúceho štátneho podniku jeho majetkovú, personálnu a inú podstatu. Neboli tak splnené podmienky na hodnotenie zamestnaní vykonávaných v obchodných spoločnostiach, ktoré vznikli zo štátnych podnikov v preferovaných pracovných kategóriách. Rezortný zoznam, podľa ktorého sa posudzujú zamestnania zaradené do I. a II. pracovnej kategórie, je registrovaný v Zbierke zákonov ČSSR a je všeobecne záväzným právnym predpisom, t.j. zamestnania, ktoré občan vykonáva za iných podmienok, nemožno vykazovať a ani zaradiť do preferovanej pracovnej kategórie. Platný právny stav neumožňuje v posudzovanom prípade odstrániť tvrdosť zákona žiadnym relevantným spôsobom.

Prvostupňový súd dospel na základe uvedeného k záveru, že postupu odporkyne, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia a ani samotným rozhodnutiam nemožno v zmysle námietok navrhovateľa vytykať porušenie zákona odôvodňujúce ich zrušenie. Zaujal názor, že boli vydané na podklade predložených a dostupných dôkazov, sú zrozumiteľné, logické, v dostatočnom rozsahu odôvodnené, pričom námietky navrhovateľa sú pre posúdenie celej veci právne irelevantné.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie a navrhol ho zrušiť. Dôvodil tým, že ďalšie skutočnosti ohľadne zaradenia prác vykonávaných navrhovateľom do zvýhodnenej pracovnej kategórie bolo možné zistiť výsluchom konateľa spoločnosti BE a CO, spol. s r.o. P. V., ktorý by ozrejml aj ďalšie veci týkajúce sa pracovného zaradenia iných navrhovateľom uvádzaných svedkov G. T., L. Č., U. F., ako aj samotného navrhovateľa. Navrhovateľ namietal, že odporkyňa v tomto smere nevykonala žiadne dokazovanie a zamerala sa iba na formálnu stránku, a to že obchodná spoločnosť BE a CO, spol. s r.o. nevznikla zo štátneho podniku. Keďže odporkyňa nevypočula konateľa spoločnosti P. V., nebolo podľa navrhovateľa možné zistiť, či si obchodná spoločnosť prenajala od štátneho podniku závod vrátane prevzatia zamestnancov, či prevádzkovala tie isté pracoviská, tie isté stroje a technológie, či títo pracovníci vykonávali tú istú prácu ako v bývalom štátnom podniku a prečo svedkovia, ako aj navrhovateľ, boli zaradení uvedenou obchodnou spoločnosťou do III. pracovnej kategórie a nie do I. pracovnej kategórie.

Podľa názoru navrhovateľa sa teda odporkyňa nezaoberala skutočnosťou, aký druh práce navrhovateľ

naozaj vykonával a za akých skutkových okolností a preto nedostatočne zistila skutkový stav na posúdenie veci a nevykonala potrebné dokazovanie, aj s ohľadom na nález Ústavného sudu Slovenskej republiky (ďalej aj Ústavný súd) č. 306/2010 z 8.12.2010.

Navrhovateľ tiež namietal, že ho súd nepoučil v zmysle § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, ako vyplýva zo zápisníc z pojednávania zo dňa 01.12.2014 a dňa 01.06.2015.

Odporkyňa v písomnom stanovisku k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil, pričom zaujala názor, že krajský súd rozhodol vo veci na základe dostatočne zisteného skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj Najvyšší súd) ako súd odvolací (§ 250s O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p. a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok), preskúmal rozsudok krajského súdu a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O. s. p. v spojení s § 250s O. s. p.), dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11.04.2017 (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p.).

Odvolací súd zo súdneho spisu a z pripojeného administratívneho spisu zistil, že na základe žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok zo dňa 4.1.2013 vydala odporkyňa dňa 3.5.2013 rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X, ktorým žiadosť zamietla, nakoľko navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 65, § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a v § 21, § 174 zákona o sociálnom zabezpečení. V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že zamestnanie vykonávané od 1. apríla 1993 do 31. augusta 1994 u zamestnávateľa BE a CO, s. r. o. bolo navrhovateľovi zhodnotené ako v III. pracovnej kategórii na základe evidenčného listu dôchodkového zabezpečenia vystaveného uvedeným zamestnávateľom. Dňa 14.8.2013 vydala odporkyňa v tej istej veci ďalšie (tzv. zmenové) rozhodnutie s totožným výrokom a doplneným odôvodnením, v ktorom sa uvádza, že podľa vyjadrenia bývalého konateľa spoločnosti BE a CO, s. r. o. navrhovateľ vykonával v období od 1. apríla 1993 do 31. augusta 1994 prácu taviča na kuplovej a elektrickej indukčnej peci pri výrobe sivej liatiny a oceľoliatiny v prevádzke spoločnosti TOS, a. s., slévárna, Čelákovice, Česká republika, pričom spoločnosť BE a CO, s. r. o. si neprenajala od štátneho podniku závod, vrátane prevzatia zamestnancov a teda táto spoločnosť neprevádzkovala tie isté pracoviská, tie isté stroje a technológie a zamestnanci nechodili na to isté pracovisko a nevykonávali tú istú prácu na pracovisku v bývalom štátnom podniku. Odporkyňa uviedla, že predmetné obdobie bolo navrhovateľovi zhodnotené v III. pracovnej kategórii na základe toho, že spoločnosť BE a CO, s. r. o. nevznikla zo štátneho podniku, ktorý používal rezortný zoznam zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie. Prácu zaradenú do I. pracovnej kategórie navrhovateľ vykonával v dobe od 3.7.1983 do 31.3.1993 u zamestnávateľa Závody ťažkého strojárstva, štátny podnik, Dubnica nad Váhom.

Proti rozhodnutiu odporkyne podal navrhovateľ včas opravný prostriedok, v ktorom poukázal na to, že v predmetnom období skutočne vykonával prácu taviča u zamestnávateľa BE a CO, s. r. o., ktorá práca bola podľa rezortného zoznamu zamestnaní Federálneho ministerstva hutníctví a ťažkého strojárstva č. 2/1978 zaradená do I. pracovnej kategórie (110102/1-Hutník vysokopeciar; 02-práce tavičů a struskařů u vysokých pecí), čo môže potvrdiť viacero jeho spolupracovníkov - G. T., ktorý pracoval ako smenový majster, L. Č., ktorý pracoval ako tavič, U. F., ktorý pracoval ako panvár - tavič a P. P. V. - vtedajší jediný spoločník a konateľ spoločnosti BE a CO, s. r. o., ktorý osobne prideloval navrhovateľovi a ostatným menovaným prácu na pracovisku - kuplová a elektrická indukčná pec pri výrobe sivej liatiny a oceľoliatiny v prevádzke slévárna spoločnosti TOS, Čelákovice, a. s., Česká republika. Navrhovateľ namietal, že Sociálna poisťovňa pri posudzovaní jeho nároku na starobný dôchodok vychádzala zo skutočnosti, že jeho vtedajší zamestnávateľ zaevidoval navrhovateľa aj ďalších jeho spolupracovníkov ako pracovníkov vykonávajúcich prácu v III. pracovnej kategórii, hoci reálne celé obdobie od

1.apríla1993 do 31.augusta1994 vykonával prácu taviča, zaradenú do I. pracovnej kategórie. Uviedol, že uznaním predmetnej doby ako doby zamestnania v I. pracovnej kategórii (1 rok a 153 dní) by mu vznikol nárok na starobný dôchodok dovŕšením 59. roku života. Navrhovateľ v opravnom prostriedku navrhol vykonanie výsluchu svedkov P. P. V., G. T., E. Č., U. F., k podaniu pripojil tiež čestné vyhlásenie P.. P. V. potvrdzujúce navrhovateľom uvádzané skutočnosti.

Na základe námietok navrhovateľa doplnila odporkyňa dokazovanie, pričom z oznámenia pobočky Sociálnej poisťovne v Považskej Bystrici zistila, že spoločnosť BE a CO, s. r. o. zanikla a preto nie je možné zistiť navrhovateľom namietané skutočnosti ohľadne zaradenia prác do zvýhodnenej pracovnej kategórie. Z evidenčných listov vyhotovených zamestnávateľom BE a CO, s. r. o. Nová Dubnica vyplynulo, že G. T., E. Č., U. F. boli v rokoch 1993 a 1994 zaradení do III. pracovnej kategórie.

Krajský súd rozsudkom č. k. 15Sd/154/2013-95 zo dňa 1.6.2015 rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 3.5.2013 v spojení so zmenovým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 14.8.2013 ako zákonné a vecne správne potvrdil a odporkyňa nepriznal náhradu trov konania.

S ohľadom na vymedzenie žalobných i odvolacích dôvodov je zrejmé, že v prejednávanej veci nevyriešenou zostáva otázka, či mala byť doba zamestnania od 1.apríla1993 do 31.augusta1994 na účely starobného dôchodku zhodnotená navrhovateľovi v I. pracovnej kategórii, ako to tvrdí navrhovateľ. Odporkyňa postavila svoje závery na tom, že nebolo preukázané, že by navrhovateľ v predmetnej dobe vykonával v zmysle § 16 zákona o sociálnom zabezpečení zamestnanie v I. pracovnej kategórii pre obchodnú spoločnosť, ktorá vznikla zo štátneho podniku používajúceho rezortný zoznam zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie. Odporkyňa konštatovala, že navrhovateľom označení svedkovia nepreukazujú zaradenie jeho vtedajšieho zamestnania do I. pracovnej kategórie a obchodná spoločnosť BE a CO, s. r. o. si podľa jej zistení neprenajala od štátneho podniku závod ani zamestnancov, teda neprevádzkovala tie isté pracoviská, tie isté stroje a technológie a zamestnanci nechodili na to isté pracovisko a nevykonávali tú istú prácu na pracovisku v bývalom štátnom podniku.

Navrhovateľ tvrdí, že v predmetnej dobe pracoval ako zamestnanec spoločnosti BE a CO, s. r. o. s výkonom práce v zlievarni TOS, a.s. Čelákovice ako tavič, teda vykonával práce uvedené v rezortnom zozname zamestnaní Federálneho ministerstva hutníctva a ťažkého strojárstva č. 2/1978 zaradené do I. pracovnej kategórie. Poukazuje na to, že rovnaké práce vykonával pred tým v štátnom podniku Závody ťažkého strojárstva v Dubnica nad Váhom, pričom výkon tohto zamestnania mu bol zhodnotený v I. pracovnej kategórii. Na preukázanie druhu vykonávaných prác v období od 1.apríla1993 do 31.augusta1994 navrhol vykonať výsluch konateľa spoločnosti BE a CO, s. r. o. a ďalších troch zamestnancov tejto spoločnosti, ktorí s ním v tom čase pracovali.

Zákon o sociálnom zabezpečení v ustanovení § 16 určuje, že ako zamestnanie zaradené do I. pracovnej kategórie sa hodnotí do 31. decembra 1999 aj zamestnanie vykonávané v obchodných spoločnostiach, ktoré vznikli zo štátnych podnikov, pričom podmienkou takého hodnotenia zamestnania je, že štátny podnik používal rezortný zoznam zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie ministerstva alebo iného ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patril.

K otázke výkladu tohto ustanovenia sa vyjadril i Ústavný súd v náleze sp. zn. I.ÚS 306/2010 zo dňa 8.12.2010, na ktorý poukazoval navrhovateľ a ktorý pri rozhodovaní zohľadnila i odporkyňa. Ústavný súd v tomto rozhodnutí výslovne uviedol, že „prioritným kritériom na posúdenie nároku sťažovateľa na zaradenie ním vykonávaného zamestnania do zvýhodnenej kategórie pre určenie výšky starobného dôchodku má byť predovšetkým druh vykonávanej práce, ďalšie kritérium - vykonávanie tejto práce pre zamestnávateľa, ktorý spĺňa určité zákonom dané podmienky, je nutné posudzovať iba sekundárne v intenciách načrtnutého extenzívneho výkladu právnej normy a v súlade s jej sociálnym účelom“. Na základe tohto nálezu Najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu v sťažovateľovej veci týkajúcej sa výšky starobného dôchodku, pričom upozornil na Ústavným súdom uvádzaný extenzívny výklad pojmu prevod podniku na účely zachovania nárokov zamestnancov. Zaviazal odporkyňu v ďalšom konaní skúmať, či navrhovateľ vykonával u danej obchodnej spoločnosti práce zaradené do zvýhodnenej

pracovnej kategórie a znovu rozhodnúť o jeho nároku na starobný dôchodok a jeho výšku v intenciách nálezu Ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené možno za ústavne konformný považovať taký výklad predmetného ustanovenia zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého druh vykonávanej práce je rozhodujúcim kritériom pre zaradenie vykonávaného zamestnania do zvýhodnenej kategórie pre určenie vzniku nároku na starobný dôchodok a jeho výšku, pričom pri hodnotení otázky „nástupníctva“ obchodnej spoločnosti po štátnom podniku na pracovnoprávne, resp. dôchodkové účely je potrebné uplatňovať extenzívny výklad zákona a zohľadňovať jeho sociálny účel. Je zrejmé, že účelom právnej úpravy zohľadňovania prác vykonávaných v I. pracovnej kategórii na účely vzniku nároku na starobný dôchodok a jeho výšku bolo zabezpečiť výhodnejšie podmienky dôchodkového zabezpečenia pre tých zamestnancov, ktorí pracovali v profesiách s vyšším rizikom ohrozenia zdravia.

Odvolačný súd preto dospel k záveru, že pokiaľ odporkyňa i krajský súd vychádzali pri rozhodovaní vo veci len z evidenčných listov sociálneho zabezpečenia zamestnancov spoločnosti BE a CO, s. r. o. a nevenovali pozornosť navrhovateľovým dôkazným návrhom, rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. To platí predovšetkým pokiaľ ide o druh prác, ktoré navrhovateľ vykonával v spornom období. Pokiaľ totiž skutočne vykonával práce zaradené príslušným rezortným zoznamom do I. pracovnej kategórie, zostávalo by len posúdiť otázku, či toto zamestnanie vykonával pre spoločnosť, ktorá vznikla zo štátneho podniku. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že otázku prevodu zamestnaneckých vzťahov bývalého štátneho podniku ZŤS Dubnica nad Váhom, v ktorom navrhovateľ vykonával práce zaradené v I. pracovnej kategórii, na novo vzniknutú spoločnosť BE a CO, s. r. o., je v zmysle vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu potrebné posudzovať voľnejšie a prihliadať predovšetkým na sociálny rozmer aplikovanej právnej úpravy. Z tohto pohľadu sa javí, že ak spoločnosť BE a CO, s. r. o. prevzala navrhovateľa ako zamestnanca bývalého štátneho podniku ZŤS Dubnica nad Váhom a zaradila ho na výkon tých istých prác vo zvýhodnenej pracovnej kategórii do inej obchodnej spoločnosti (TOS, a.s., Čelákovice), ktorá (rovnako ako všetky podniky v danom priemyselnom odvetví) vznikla zo štátneho hutníckeho podniku, môže navrhovateľ legitímne očakávať, že jeho vtedajší zamestnávateľ bude na účely § 16 zákona o sociálnom zabezpečení posudzovaný ako obchodná spoločnosť, ktorá vznikla zo štátneho podniku používajúceho rezortný zoznam zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie.

Z uvedených dôvodov postupoval odvolací súd podľa § 220 OSP a rozsudok krajského súdu, ktorým bol postup odporkyne vyhodnotený za vecne správny, zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zrušil a vrátil jej vec na ďalšie konanie, v ktorom bude jej úlohou vykonať navrhnuté dôkazy - výsluchy svedkov P. P. V., konateľa zaniknutej spoločnosti BE a CO, s. r. o., prípadne aj ostatných navrhovateľom označených bývalých zamestnancov tejto spoločnosti, za účelom preverenia, či navrhovateľ v spornom období vykonával práce zaradené v rezortnom zozname príslušného ústredného orgánu štátnej správy do I. pracovnej kategórie. Pokiaľ sa na základe výsledkov doplneného dokazovania ustáli, že navrhovateľ vykonával po spornú dobu pre spoločnosť BE a CO, s. r. o. práce zaradené v I. pracovnej kategórii, bude potrebné v naznačených intenciách posúdiť, či táto spoločnosť vznikla z bývalého štátneho podniku, ktorý používal predmetné rezortné zoznamy zamestnaní, a znova rozhodnúť o navrhovateľovom starobnom dôchodku.

O trovách konania rozhodoval Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP, no v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu podľa § 151 ods. 1, 2 OSP nepriznal, pretože jeho právna zástupkyňa si trovy právneho zastúpenia v zákonnej lehote troch od vyhlásenia rozhodnutia vo veci nevyčísľila a iné trovy navrhovateľa z obsahu spisu nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.